

POEMES DE LA FESTA

La música

Oronetes cantores. —Primavera.
Negre i blanc de jaqueta i pantaló—.
Del poble ve la Banda i ve darrera
del lloretjat i cobejat penó.

El carrer ciutadà tindrà harmonies;
del camp les porta l'estusiasta estol...
I s'opera el miracle: meloïes
que naixen d'homes forts i bruns de
[sol].

Oh, Banda valenciana: «Primitiva»,
«Vella» o «Nova», que és sempre sen-
[sitiva]
a l'emoció de l'art més exquisit!

Portes del camp regust de su am-
[brosia]
i amb flors de ritmes i de melodia
perfumes la ciutat en esta nit

E. DURÁN I TORTAJADA

Veü de flama

Tú que busques la flama d'una nit
on reïmir les nits que fan la vida,
viene a mí que sóc flama reïmida
des del foc nocturnal de l'esperit.

No et llances al desfici definit;
no esperes l'esperança definida.
Vine a mí que demà estaré rendida
a la llum sense foc de l'infinít.

Sóc la flama que naix enfervorida
i esclata des del goig sense profit,
afanyosa d'altures sense mida.

Duc les ales al vent del meu oblít
i quan trobe el triomf de l'embranchida,
perc el cor en la cendra del sentit.

XAVIER CASP

Cançó de l'endemà de falles

Tant si val fer bona cara
com embusts o mitjos plors;
l'aigua encara raja clara
i és al gerro el pom de flors.
Tant si val fer bona cara
com posar col en els cors
quan sols queden resialles
de les falles.

Ja han llevat les banderetes
de finestres i balconcs;
s'han cremat les fustes dretes
i agranat cendra i t'ons.
Ja han llevat les banderetes
i epigrames dels cantons
i sols queden les contalles
de les falles.

La cassalla ja no pica,
ni s'ensucren els bunyols;
el petarí ja no replica
fent esglais o desconsols.
La cassalla ja no pica
però tens el xic que vols
i havcu fet les sposalles
de les falles.

De la música i la traca
ja no queda ni el resó;
pero al cor dus una taca
que t'ha fet la illusió.
De la música i la traca
t'enrecordes a muntó
per què Amor trau revifalles
—¡ai, Pepeta!— de les falles.

CARLES SALVADOR

Bunyolera

Bunyolereta gentil,
que al mateix Amor rendixes,
impacient rosa d'abril
que per San Josep florixes.

Com el graciós almeler
de florida matinera,
eres l'heralt rialler
que anuncia la primavera.

Vestal d'un rite remot,
sempre vell i renovat,
que oficies cada any en tot
l'aire blau de la ciutat.

Profana sacerdotisa
—perfil clàssic de medalla—
d'un cult d'humorisme i risa
que son altar té en la falla.

Bunyolera de dits savis,
¿quí va adestrar els teus dits
que sols mirant-los els llavis
ja es senten engolosits?

Símbol de festa, fester,
que aportes gràcies i llum
a l'ombra del verd llorer
i auriolada de fum.

A tot lo amarc tú mous guerra
quan brindes un tast del cel
com un àngel que, en la terra,
fa les «coquetes en mel».

F. CABALLERO MUÑOZ

Dibuix de
J. BARREIRA

